

prizadenejo čast ali dobro ime prisiljenega ali njegovih bližnjih, torej fizičnih oseb, grožnja pa mora biti po vsebini in načinu izražanja resna in primerna; da nekoga prisili do želenega vedenja. Bistveno mora vplivati na odločitev prisiljenega za prikrajšanje lastnega ali tujega premoženja. Ta odločitev mora biti sprejeta pod vplivom grožnje. Grožnja mora biti objektivno zmožna pri oškodovancu vzbuditi občutek osebne ogroženosti. Ob vsem tem pa mora biti tudi protipravna. Če storilec grozi z naznanitvijo kaznivega dejanja, to ni resna grožnja v smislu 213. člena KZ-I. O vsem navedenem pa izpodbijana sodba nima razlogov.

7. Tudi zagovorniki v svoji pritožbi poučarjajo, da je eden od zakonskih znakov obdolžencu očitanega kaznivega dejanja grožnja, ki mora biti po dikciji člena 213 KZ-I „resna“. Da se oškodovanec počuti ogroženega z izsiljevanjem, pa še ne pomeni, da je grožnja resna. Taka je namreč le takrat, ko bi slehernika (povprečno osebo) pripravila v to, da bi kaj storil v škodo svojega ali tujega premoženja. Če tega standarda ni, bi lahko sodišče katerokoli grožnjo razlagalo kot „resno“. V zvezi z navedenim zakonskim znakom obdolžencu očitanega kaznivega dejanja zagovorniki sicer prvenstveno problematizirajo sam opis kaznivega dejanja v izreku izpodbijane sodbe, iz katerega po njihovi pritožbi ta zakonski znak ni razviden in zato dejanje obdolžanca ni kaznivo dejanje, vendar pa o njem pogrešajo tudi jasno in konkretno obrazložitev sodbe, ki bi utemeljila prvostopni krivdni izrek tudi glede tega. S tem povezano zato uveljavljajo še kršitev iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP.
8. **Zatrjevana kršitev je podana.**
9. Vsebino obrazložitve prvostopenjske sodbe predpisuje določba sedmega odstavka 364. člena ZKP. Ta zahteva, da sodišče v obrazložitvi sodbe med drugim navede razloge o tem, kaj je za sodišče bilo odločilno pri reševanju pravnih vprašanj, zlasti pri ugotavljanju, ali sta podana kaznivo dejanje in kazenska odgovornost obdolžanca. V okviru te zahteve mora v sodbi obrazložiti, s katerim ravnanjem, ki ga ugotavlja, je obdolženec izpolnil abstraktne zakonske znake z obtožbo očitanega mu kaznivega dejanja in za kakšno obliko krivde pri njem gre. Navesti mora jasne in določne razloge, s katerimi se opredeli do vsakega od objektivnih in subjektivnih elementov obravnavanega kaznivega dejanja in to na način, da pojasni, zakaj in na osnovi katerih konkretnih okoliščin ugotavlja, da so ti podani. Pomanjkanje razlogov o tem namreč predstavlja v pritožbah uveljavljano bistveno kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP.
10. **Kaznivo dejanje izsiljevanja** po tretjem in drugem odstavku 213. člena KZ-I, za katerega poskus po določbi 34. člena KZ-I je bil obdolženi spoznan za krivega, zahteva, da je grožnja, s katero storilec oškodovancu zagrozi, da bo o njem ali njegovih bližnjih razkril kaj, kar bi škodovalo njihovi časti ali dobremu imenu in